

— иди намѣри Захария Кановъ, да пиши за каквото испитваме тѣзи глупаци. Повикай и Тодора Клочковъ да каже и той какво е казалъ на дяда си за бунтулукъ. — Кихаята ги повика. Захария Кановичъ и Т. Клочковъ додоха. Чорбаджийтъ накара З. Кановичъ да пине едно: за каквото ги пита и каквото ще кажатъ. Тѣ питаха всичкитѣ изъ едно какво сж имъ казали като отишли въ кжщата на дядо Стоянъ. Младежитѣ казаха: — ний са разговаряхме, че може да има тѣзи година нѣкои бъркотии, какте и вѣстниците тѣ загатватъ и че черкезитѣ нападнали нѣкои села, рѣкахме да са бранемъ, ако би ни нападнать —. Х. Николчовъ посочи на Байнито да каже каквото е чулъ отъ Сава Андрѣевъ. Послѣднийгъ отказваше, а чорбаджийтъ го псуваше и нападнаше брата му, че отъ ученитѣ туй излизало, а не добро. Обърнать къмъ Т. Клочковъ той го попита: — За каквъ бунтулукъ си разказвалъ на дяда си. я кажи отъ кого си научилъ туй? — Той каза: — че азъ незная такова нѣщо. — Дядо Стоянъ кихая се обади тогава: „защо не казванъ сега прѣдъ чорбаджийтъ, каквото каза на мене, ами тя страхъ — ?“. Т. Клочковъ каза: — чухъ, че щѣло да стане разбъркано —. Отъ кого чу? — Отъ тѣхъ чухъ —. Захария Кановичъ пишаше всичко що се казваше. — Вий не видѣхте ли писмото, — каза чорбаджиятъ, — дѣто каза даскалу съ аслану? —. Младежитѣ мълчаха и се мждреха. — Кѣмате си — имъ каза чорбаджийтъ — и утрѣ ще видимъ —. Всички отъ обвиненитѣ си отидаха. Георги дявовъ Гинювъ бѣше си лѣгнали въ сжщата стая и се прѣструване засналь, когато останалитѣ се разговаряха. Дядо Гиню каза: — да кажемъ на Димитровци да си отидатъ, ачи туй-за туй, пѣкъ нашитѣ младежи като ги заплашимъ, ще ги докараме на вѣра; ако ся заподирѣ нѣщо ще кажемъ, че не сме осѣтили. — Вълко Митювъ и Христо